

ALCESTE Szemétkosárban a helye.
 Rossz divatot követ, merő csinálmány.
 Nincs egy őszinte szó, a sor csak állvány,
 hogy ráaggasd a cifra rímeid,
 amikkel a versed páváskodik:
 „de nem” és „édenem”, „defektet” és „befektet” –
 viccnek nem rossz, de szerelmes szonettnek?
 Ugyan már. Űres, szellemeskedő modor,
 természetesség, igazság seholl!
 Hogy is? „Kecsed kecsgetet”?
 Így talán a kecskék mekegnek.
 Az ÜDF-szivárványt ne is emlegessük!
 Szájából szökőkút kimondani együtt
 e hangzókat. „Kéjpanoráma”! Na,
 abbahagyom, mert megüt a guta.
 Játék a szavakkal, megjátszott szenvedély;
 a természet sohasem így beszél.

Albert Babinot (15??–1570)

NEM SZÁNVA A HALOTTAKAT

Mikor a Nap, a Mindenség fáklyája
 A tengerek mélyében elmerül,
 S látjuk, hogy rá sötét fátyol terül,
 S belép velünk a meghitt éjszakába,
 Senki se bánja, hogy magát se látja,
 Mert biztos lehet kétségen kívül,
 Hogy a Nap nekünk újra felmerül,
 Miután szabott pályáját bejárta.
 Könnyek és gyász nélkül láthatod ezt:
 A Lélek a halandó, vézna test
 Börtönét halhatatlanul elhagyja.
 S e testbe, melyet elvitt a Halál,
 Megújulva, midőn eljő a napja,
 A Lélek is majd újra visszazáll.